Mizah

Ticaret Odasına göre hayat pahalılaşıyo
İstanbul Valisine göre fiyatlar ucuzluyor

— SAYEMDE HALKIN YÜZÜ GÜLDÜ

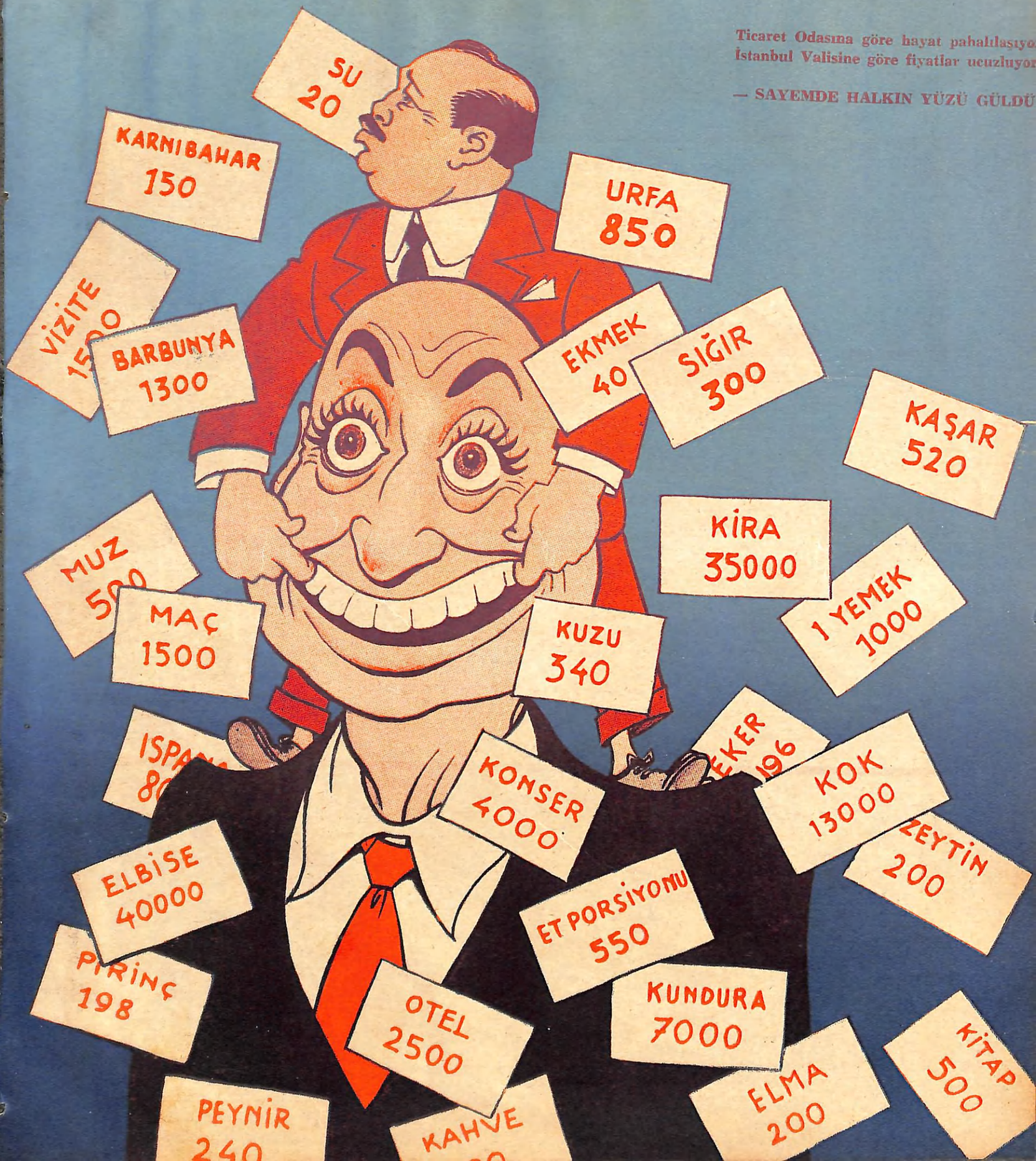

— Ben oksijen bombasını atom'a tercih ederim.
— Neden?
— Yeni moda olduğu için!

— Size bir yalan uydurmam lâzım, fakat şimdi aklıma bir şey gelmiyor!

— Beni alevlendirmek için üflüyorsanız, zahmet etmeyin, siz yanarsınız!

— Sen benimle kâfi derecede meşgul olmuyorsun..
— Ne yapalım güzelim, bir elimle de otomobili idare etmem lâzım!

ANLAYANA

AYARLAMA

Aman? Haberiniz yok muydu? Vah, vah, vah, vah, vaaaaah! Ne büyük kayıp, ne affedilmez cehalet, o ne gaflettir o!.. Hiç insan böyle mesut bir havadisi duymaz olur mu? Bahusus, Bursadaki sağır sultan bile duyduktan sonra...

Hâlâ anlamadınızsa yuf ervahınıza.. İthalât ayarlanıyor yahu, ithalât!

Bu ne demektir, biliyor musunuz? Bu, şu demektir ki badema öyle her aklına esen meselâ memlekete buğday lâzımken süpürge tohumu, Chanel kokusu lâzımken Chat-Noir, sun'i inci lâzımken elmas taklidi sokamıyacak... Gerçi mânâsız cıncık boncuk yine sürüyle gelecek ama, çeşitleri arasında bir nisbet olacak...

Dahası var. Biz de mallarımızı harice tanıtacağız. Bunun için topu topu beş tanecik fuara iştirak ediyoruz. Orada mal satmamız tamamen serbest. (Satabilirsek tabii!) Lâkin bu beş fuarcıkta ne kadarcık mal tanıtabileceğiz? Ne kadarcık satış yapabileceğiz? Ucuz rakiplere karşı ne kadarcık fiyat kırabileceğiz? Nihayet, bu fuarlara iştirak bize kaç milyoncuğa mal olacak?

E... Uzun etmeyin... Artık onu da millet sineye çekiversin!

İNGİLİZCE SAY!

Her dönen bir sürü mânâsız şey anlatır ya, bir dost biraz mânâlısını anlattı:

İngiliz gümrüğünde dostumuz mal beyanında bulunacak. Önündeki (ismi lâzım olmayan) bir başka «müşteri» ye gümrükçüler sormuş:

— Bu pakette ne var ?
—Sigara...
— Ne kadar?
— Otuz tane...
— Kutu mu? Adet mi?
— Adet... Otuz tane...

Açmışlar. Tam elli kutu. Bizim dost sorgu, sual karakol, mahkeme, tabancalı mücadele teşkilâtı beklerken gümrükçünün bir nüktesi işi kökünden halletmiş:

— Bir dahaki sefere lûtfen İngilizce sayınız!

SİVRİSİNEK

— Islanmıyayım diye bunu giydim, görenler daha çok sulanıyor!

— Lûtfen cildi bırakın, cildinize başlıyacağım!

— Ellerini beş dakika indirme de şu pabuçlarımı bağlıyayım. .

— Sıkılıyorum doğrusu..
— İsterseniz biraz da ben yardım edeyim!

Cilt: 8, Sayı: 192 FİYATI 25 KURUŞ 10 Mart 1950

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.
Posta kutusu : 255
İdarehanesi İstanbul Babıâli Caddesi
Vilâyet Hanı No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

BAŞKÖŞEDEN

EL'AFVÜ..

ZEKÂT-üz-zafere midir, nedir, pek doğrusunu bilemiyeceğim ama, mübarek bir söz vardır: Af, zaferin zekâtıdır derler. Bizim iktidar partisinin seçim mücadelesine bu da dahil. E... Yeni usul mücadelelerde mubah olmıyan çare yok.

Af Kanunu iktidar partisine sade rey mi sağlıyacak? Ne münasebet! suçlular ve adayları (yani suçluluk adayları) arasında ,her birinin en geniş ölçüde yapabilecekleri bir propagandayı sağlayor. Yüz kişinin, yüz kazada vereceği diskurlardan daha faydalı, daha kestirme bir yol... Kanundan faydalananlar nazarında evliya kadar mübarek bir mevkie yükselen iktidarın sempatik görünmeyi hak ettiğine hiç şüphe yok!

Hele basın suçlarının kanunda yeri olunca, hiç söylenecek lâf kalmaz. Daha doğrusu şu fıkra kalır:

Hoca merhum bir çiftliğe misafirmiş. Çiftlik ağası hocaya sormuş:

— Söyle bakalım hoca, sen bir, çok bilmiş adamsın... Padişah mı büyük, çiftçi mi?

Hoca bir nefeste cevap vermiş:

— Tabii çiftçi büyük! Çiftçi buğday vermese, padişah acından ölür!

Şimdi bir gazeteciye sorsalar:

— İktidar partisi mi kuvvetli, yoksa basın mı?

Meslekdaş gözünü kırpmadan cevabı dayar:

— Tabii iktidar partisi! Onlar af kanunu çıkarmasa gazeteciler kodeste ölür!

MİZAHÇI

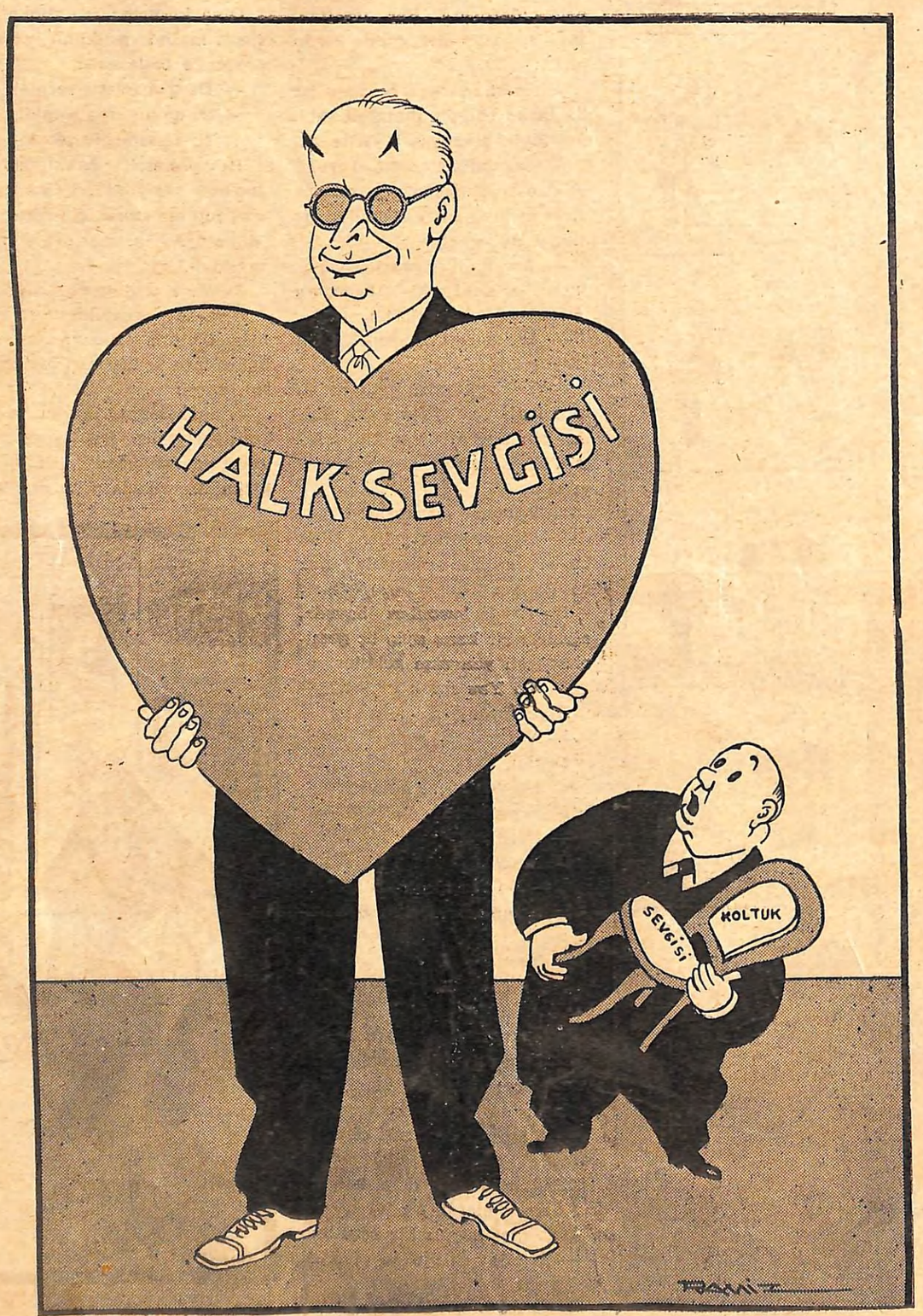

D. P. — Biz kazanacağız..
C.H.P. — Hayır, biz kazanacağız!

Mizahın filmi

Görünmeyen Adam anlatıyor:

Seyyahlar arasında...

— Helo boy!

— Hay!..

— Yes, good night!

— By by!

Allah Allah... İnsan kendini Şişli'de bir kokteyl partide sanacak nerdeyse.. Her taraftan, İngilizce cümleler, cümle kırıkları...

Amerika dolarla beraber lâf da ihraç ediyor. Buna mukabil biz dövizi alakoyacak yerde, gaiba sade lâfları alakoyuyoruz.

Kapalı Çarşıdan geçiyordum. Eski bir tanıdık var orada. Antikacı Bohoraçi.

— Aman, diye yakama yapıştı, şu, sendeki eski tabancanın horozunu tamir ettirdin mi?

— Ettirmedim, tabancayı mı istiyorsun?

— Yok.. Horozu yetir da şu ince belli yemicilere Fatih Sultan Mehmed'in manikür takımından kalmadır diye yutturayım!

— Yutarlar mı dersin?

— O yine ufak yelir. Ulan bu köpoğulları neler yutuyorlar be!

Bu sırada burunları havada, ağızları bir karış açık, üç gemici-seyyah yanımıza geldiler.

— Do You speak İnglish?

Diye sordular.

— No!

Dedim.

— Do you speak French?

Diye sordular.

— No!

Dedim.

— Do you speak İtalian?

Diye sordular. Bizim Bohoraçi :

— Yes!

Deyiverdi. Hayretle yüzüne baktım.

— Yorursun! diye göz attı.

İtalyanca bilip bilmediğimizi soran üç numaralı gemici söze başladı:

— İ signori desirenti di antica!

(Beylar antika eşya istiyorlar demek olacak!)

Bohoraçi büyük bir süratle:

— Nasili antikaları tercihi ediyorlari?

Diye sordu . Lâkin gemicide ses yok. Bohoraçi tekrar:

— Kaç yüziyençi asırdani kalmaları istiyorlarente?

Diye sorunca gemiciler aralarında şiddetli bir münakaşaya giriştiler. Nihayet üç numara:

— Mi e ni comprenti ta dialetta!

Diye kestirip attı. Bohoraçi şimdi malını mülkünü ortaya dökmeğe başlamıştı:

— Di quatrinetti seculo!

— Di quinizieme seculo!

— Di terzamente seculo!

Hesapça asırlar hakkında malûmat veriyordu. Gemiciler mahcup olmamak için birşeyler aldılar. Ayrılırlarken peşlerine takıldım.

— Mi e traduttori signori!

Diyerek kendilderine arzı hizmet ettim. Bunun üzerine hal dilince konuşmağa başladık. Bir tanesi:

— Sabahtanberi bütün İstanbulu geziyoruz. Bir tek sinema yıldızına rastlamadık. Halbuki bizim Amerikada yıldızdan geçilmez. Sizde sinemacılık yok mu?

— Vardır, dedim, halis Amerikan filmleri yaparız.

— Şurada gayet bakımsız, kubbeli, camiye benzer bir şey gördük. Hakikaten ibadet yeri midir?

Tabii derhal yalanı attım:

— Hayır, o sultan Peşnavur tarafından yaptırılmış sentetik eşya silosudur!

— İstanbul çok tarihî yer. Bir çok kanlı istilâlara sahne olmuş diyorlar. Bize böyle bir yer gösterir misiniz?

— Hay hay... Bir ay sonra gelirseniz meselâ size bir sandık başını gösterebilirim. Kanlı değilse de tarihî mücadelelere sahne olacağına şüphe yok...

— Hiç eğlenemedik bu İstanbulda. Siz nasıl eğlenirsiniz kuzum?

Yanımdan giden ve altı, üstü, içi, dışı coni dolu bir tramvaya bakarak cevapladım:

— Yabancı seyyahlar geldiği zaman...

Ve hemen gözden kayboldum.

Görünmiyen Adam

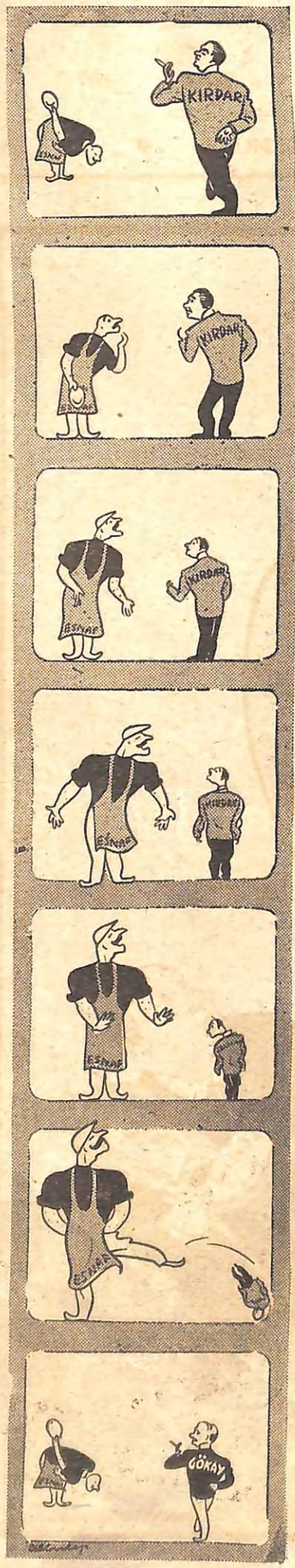

Vali gitti, Vali geldi!

— Ne olacaksan ol da yırtık yamamaktan kurtulayım..

— Ne diyorsun be kadın, asıl o zaman yamanacak şeylerim meydana çıkacak!

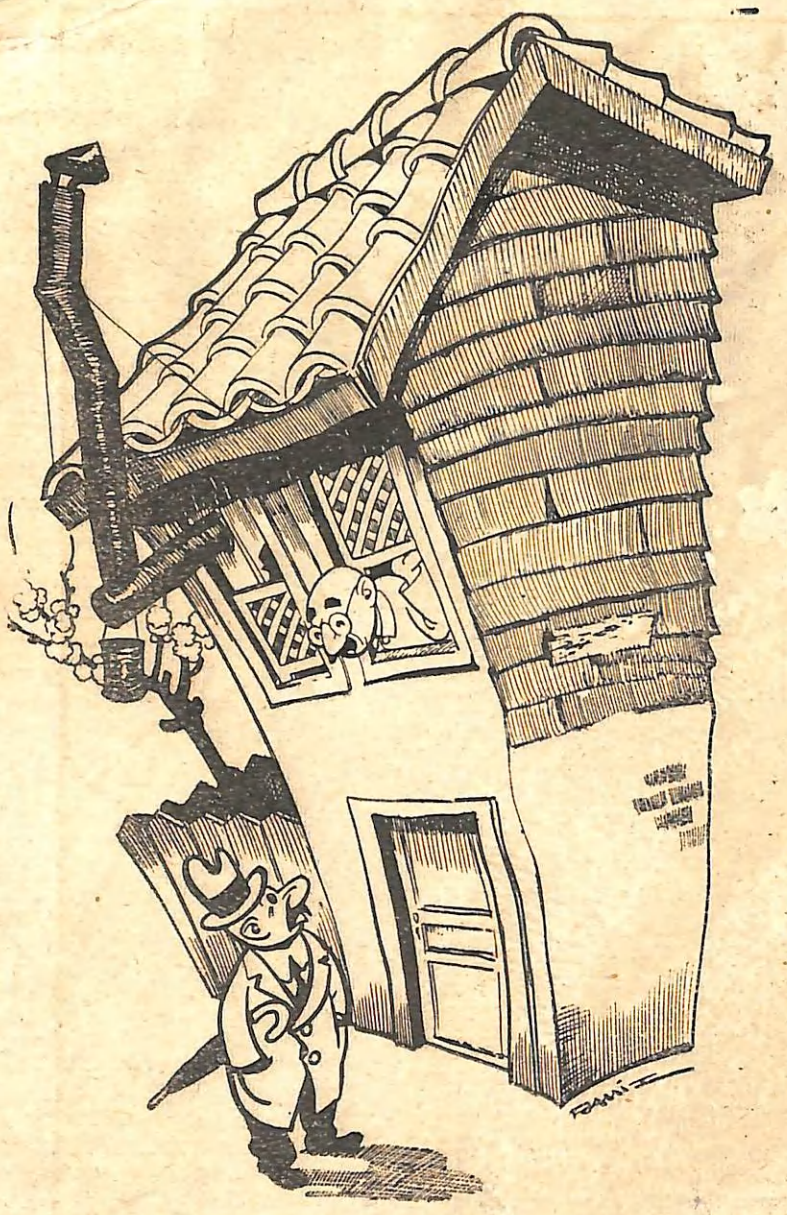

Aşağıdaki — İstanbul Belediyesi halka iki odalı evler yaptıracakmış, yoksa bu da onlardan mı?
Yukarıdaki — Teessüf ederim, bu evin gecekonduya benzer yeri var mı?!

Fıkralar

SEÇENE, SEÇİLENE DAİR

İngilterenin seçimleri oldu, bitti. İktidarla muhalefet arasında sekiz on kişilik bir çoğunluk farkı var: Demokrasi anlâyışının ileriliğine bakın!

Yunanistanda yüzlerce parti, binlerce aday varmış. Bilmem, hususî muhabirimiz öyle yazıyor. (Yani D.N. demek isterim. Bizim matbuatta âdettir: bir gazete bir yere hususî muhabir yollar. Gönderdiği haberleri kendi gazetesinde çıktıktan yirmi dört saat sonra iktibas etmek öbür gazetelerin kanunî hakkıdır. Binaenaleyh, ben de dostumuzdan kanunla tanınmış hakkıma güvenerek faydalanabilirim).

Üstelik, batıdan doğuya gelindikçe seçmenlerle seçilmek istiyenlerin sayısı birbirine yaklaşıyor. Hele bizim diyarda seçilmek istiyenlerin seçeceklerden fazla olacağına hiç şüphe yok.

Şimdi bu satırların muharriri de hem seçmek, hem seçilmek hakkına sahip bir yurddaşınızdır. Ben acaba bunlardan hangi hakkımı kullanayım? Seçeyim mi? O takdirde demokrasiyi vani hürriveti yahut kendimi seçmem lâzım gelecek. Böyle müskül duruma girmektense aday dive seçilenler arasına girmek daha güzel şey... Yalnız...

Tevfik Fikret «Başımı taslara carpmak istiyorum ama, hani benim hûnu hamivetimle kirlenecek bir temiz taş!» demişti.

Ben de, seçilenler arasına katılacağım ama, hani bana oy verecek bir alaycı vatandaş!

... HAYALİ CİHAN DEĞER !

Hayganuş kiliseye gelmiş, papazın önüne diz çökerek günah çıkartıyordu.

Papaz dinledi, dinledi. Sonra:

— Be kadın! diye azarladı. Bu yaşta bu günah işlenir mi?

Hayganuş itiraz etti:

— Ben bunu anlattım ısa şimdik olmamıştır.

— Ya ne zaman olmuştur?

— Bundan elli senem evvelisi olmuştur emme, şimdik anlatması hoşuma gidoor!

VIZ GELİR!

Kadın açık konuşmasını severdi. Kocasına:

— Sen ölürsen ben tekrar evlenirim, diyordu. Bak bunu bilmiş ol.

Adam omuz silkti:

— Bana ne bunu yeni kocan düşünsün. Tanımadığım bir adama acıyacak değilim ya!

★ Ann Sothern, Hollywood:
Burada çeşit çeşit bomba yapıldığı için bize iş kalmadı. Acaba Türkiyeye gelsem mi?

Akıl Hocası :
Vallahi fena olmaz. Vaktiyle memleketimizde Alman bombaları meşhurdu; ama, Almanyanın iflâsından sonra Amerikan mallarına rağbet arttı!

★

★ Ahmet Simitli, Fatih:
Mânâlı bakışlarım
Namlıdır semtimizde
Göndereyim resmimi
Neşredin «Peri»nizde (Alkışlar!)

Akıl Hocası :
Resminiz çıkmasa da
Gezer ellerinizde
«Peri»ye şart koşulmaz,
Tek durun yerinizde! (Ürpertiler, üşümeler)...

★

★ Nihat Eraslan, Çıldır:
Acaba, günlük mizah mecmuası niçin çıkmaz ?

Akıl Hocası :
Bektaşi abdestsiz namaz kılıyormuş: «Aman, öyle şey olur mu?» demişler, «ben kıldım, oldu» demiş. İsterseniz siz de çıkarın, olsun!

★

★ Ali Zengin, Çumra:
Ev kiraları ne zaman serbest bırakılacak?

Akıl Hocası :
Kiracısınız galiba. Tereddütte yaşamaktansa ölmek istiyorsanız, kiraların serbest kalmasını beklemeyin!

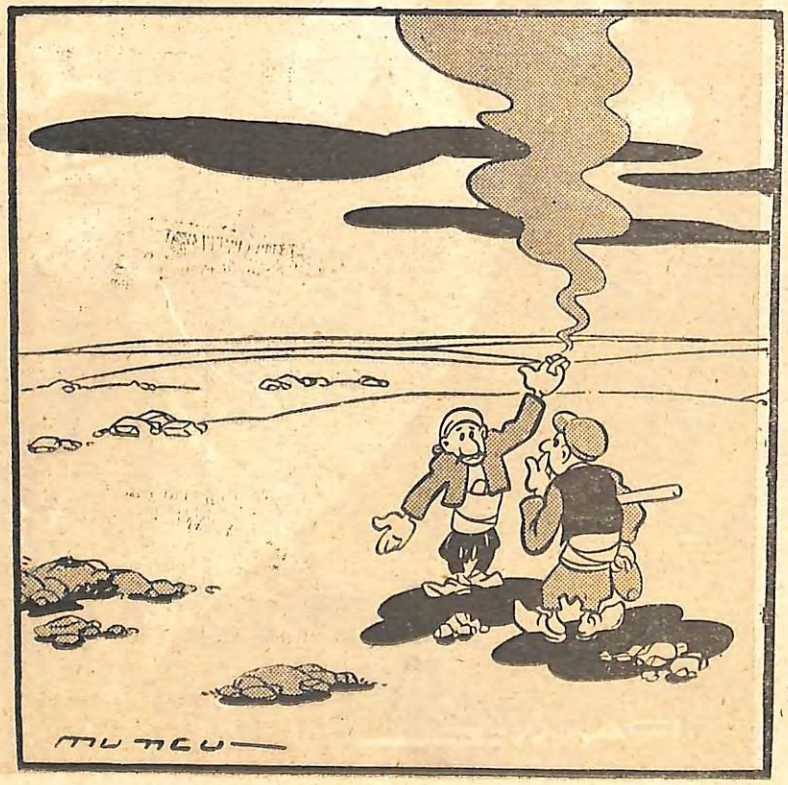

— Şu, dağa taşa bak, ot bile bitmiyor..
— Kimbilir, belki de particilerden biri geçmiştir!

— *Acaba bir yuvamız olacak mı?*
— *Eminim, sonunda yuvamı yaparsın!*

— Hiç olmazsa öldüğümü duymayayım!

Tek keramet

Potoğlu Hakkındadır

Rabbim, fakir kulunu bu sefer şâdân eder,
Umduğumuz şekilde bir seçim ihsân eder.

Ne vilâyet baskısı, ne jandarma askısı ;
Adâletin kudreti hepsini lerzân eder .

Vatandaş huzûr ile oyunu kor sandığa,
Oyunsuz çıktığını görüp istihsân eder.

İşte sen de o zaman oyunu vermeye git ;
Vermiyenler, medeni hakkına isyân eder.

Âbidin Potoğlundan esirgeme oyunu,
Bir tek oya mukabil bir tulum ihsân eder.

Tulum vakti değilse belki peynir bulamaz,
Lâkin onun yerine kuzular kurbân eder.

O da mümkün olmazsa, lokantada, klübde
Seni bir yağlı ballı sofraya mihmân eder.

Arkasından ya briç, ya bezik masasına
Dâvet edip şansın derhâl imtihan eder.

Verdiği ziyâfetin masrafını böylece
Yine senden çıkarıp keyf ile seyrân eder.

Böyle bir mâliyeci gelirse iş başına
Şüphe yok ki büdceyi güzelce mîzân eder .

Gideri gelirine uydurur bir kalemde ,
Açıkları kapatıp mendili yorgan eder.

Sohbetine doyulmaz mir-i mûmâ-ileyhin,
Açık kalbile dostu, düşmanı hayran eder.

İftihâr etse lâyık Sivrihisar onunla,
Nerde olsa köyünün şerefini şân eder.

Onu dâim seçmeli Milletvekilliğine,
Seçmezse Eskişehrin kendisi ziyân eder.

Yalnız Eskişehir mi? Ozan, altmış vilâyet
Âbidin Potoğlunu dilinde destân eder.

DELİ OZAN

— Affedersiniz bayan, yanlış gelmişim!

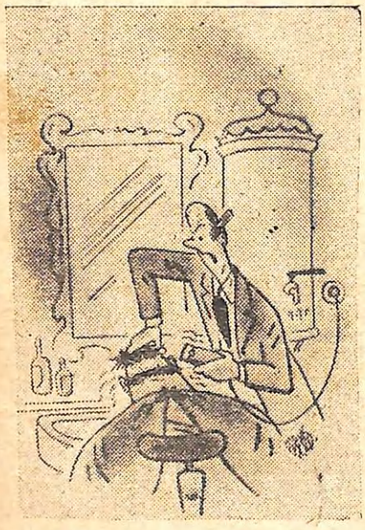

— Vahşî ormanlar arasında güçlükle yol bulabildik!

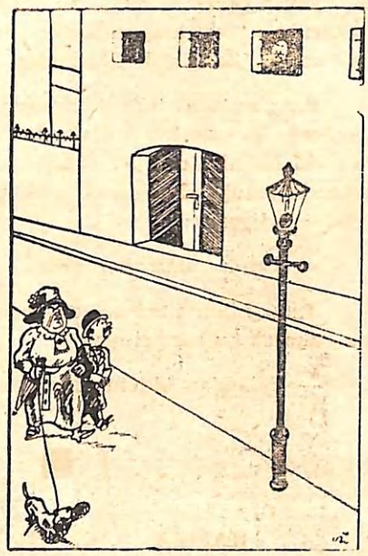

— Ne bedbaht adam!

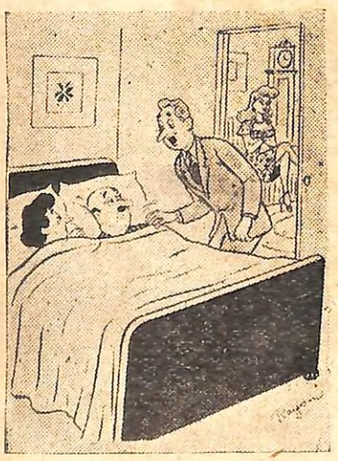

Nişanlı — Sayın kayınpeder, lûtfen beni dışarıya atın, yoksa gidemiyeceğim!.

— Galiba prova etmek niyetindesiniz!

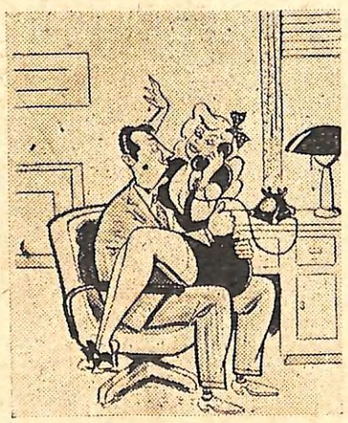

— Sayın patron, muavininiz yokluğunuzu belli etmiyor!

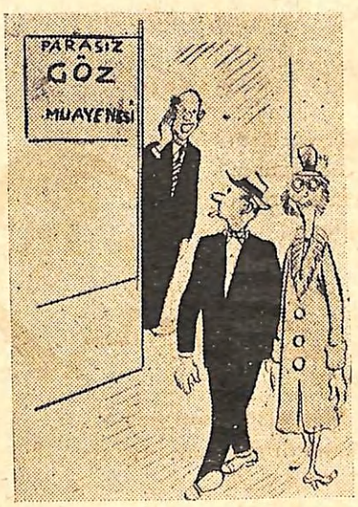

— Hey, arkadaş, gel de bir muayene ol!

Duymadıklarımız

Yalandan öldüm, Dünyayı gördüm!

Değirmenci Mustafacık eline geçirdiği bir tilki yavrusunu büyütmüş, terbiye etmiş; değirmenin bir köşesinde ona güzel bir sığınak yapmıştı. Her gün beraber yemek yiyorlar; boş zamanlarda karşı karşıya geçip sohbet ediyorlardı.

Bir gün tilki değirmen civarında eşinirken bir küp altın meydana çıktı. Hemen koştu, Mustafacığa haber verdi. Mustafacık geldi; altınları aldı. Zaten değirmencilikten bıkmıştı. Şehirde büyük bir konak yaptırdı. Aşçılar, uşaklar tuttu. Tabiî can yoldaşı tilkiyi de unutmadı. Güzel bir altın kafes yaptırdı. Arkadaşını bunun içerisinde yatırdı.

Günler geçtikçe altın kafesteki tilki eski arkadaşının yavaş yavaş huyunu değiştirdiğini, samimiyet ve vefakârlıktan uzaklaşmağa başladığını görüp anlamakta gecikmedi. Zenginlik Mustafacığın ahlâkını bozuyordu.

Bir gün, tilki bu eski arkadaşı sınamak istedi. Onun geçeceği bir zamanı kollayarak upuzun uzandı ve tam bir ölü halini aldı. Az sonra oradan geçen Mustafacık tilkinin öldüğünü sanarak uşaklarına seslendi; ayağı ile tilkiyi iteliyerek:

— Tutun şunun bacağından ,çöplüğe atıverin, dedi.

Bunu işiten tilki hemen gözlerini açtı, eski yoldaşına bakarak şu sözleri söyledi:

— Yalandan öldüm, dünyayı gördüm!.

■

HAFIZA

Ali Nusret Pulhan hafızasının çok kuvvetli olduğunu söyliyerek övünüyordu:

— Yalnız üç şeyi hatırlayamam, diyordu: İsim bir, çehre iki... Üçüncüsü neydi, unuttum...

BANYO

Doğan Nadi bir mecmuanın anketine verdiği cevapta:

— Dünyada en sevdiğiniz şey? sualine şöyle mukabele etmişti:

— Banyodan çıkan kadın!

Hikmet Münir bunu duyunca Doğan'a çıkıştı:

— Sen de pek müşkülpesentsin be birader! Kadın banyoya girerken de güzeldir!

BERBER

Konserin dinlenme aralığında Cemal Reşit Rey yeni tanıştırıldığı bir «hanımefendi» ye sordu: ,

— Sevil Berberini sever misiniz, efendim?

Kadın kaşlarını çattı :

— A! Ne münasebet! Siz beni ne sandınız! Ben öyle önüme gelen adama âşık olmam!

MÜHLET

Hâkim sordu:

— Ölen adamın elbiseleri nasıl oluyor da sizin evde bulunuyor?

Sanık:

— Vallahi, bilmiyorum, reis bey, dedi. Müsaade ederseniz biraz düşüneyim. Bana biraz mühlet verin.

Hâkim:

— Pekalâ, dedi. Ön beş sene veriyorum.

ÜÇ SOVYET LİDERİ, KALP HASTALIĞINDAN GİTTİ...

Profesör — Kalp hastalığında ölümden evvelki âraz nedir?

Talebe — Düşündüğünü söylemek, yahut sadece düşünmek, yahut hürriyetten bahsetmek!..

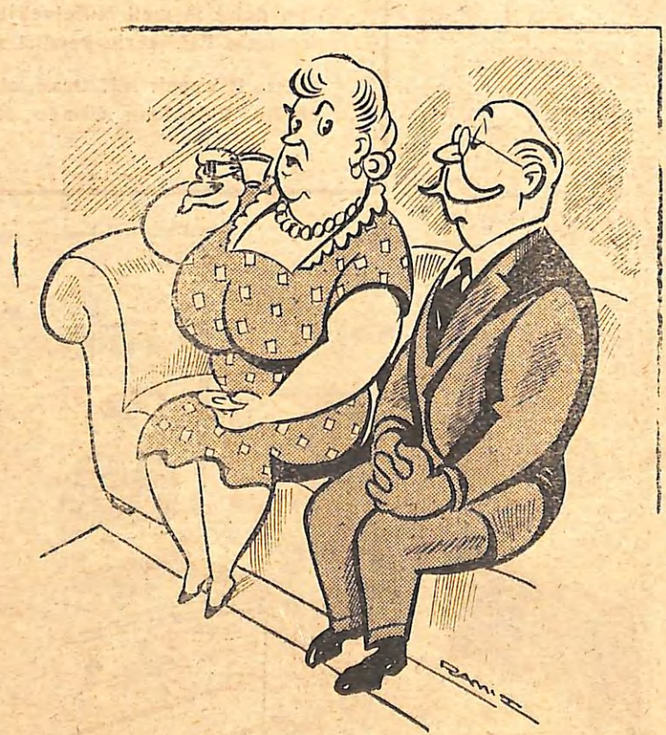

— Sizi bilmem fakat biz kadınlar Halk Partisi sayesinde rahat ettik,.

— Tabiî karıcığım, bütün erkekler kılıbıklığa alıştı!

Çömezin Röportajları: 192

Radyoda Dinleyici İstekleri

Çizen : RAMİZ

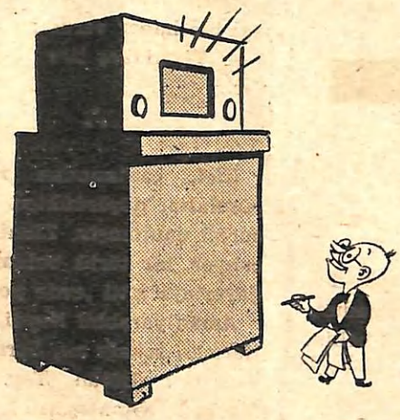

Radyo — Şimdi eviç makamını dinliyeceksiniz, istiyenler:

Çömez — Makam meraklıları...

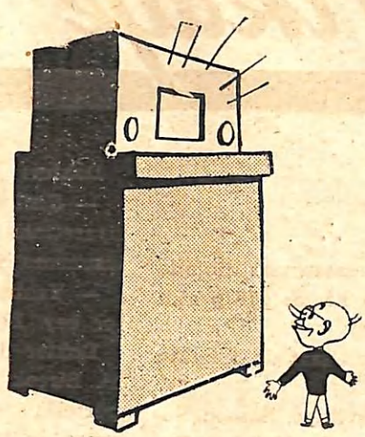

Radyo — Çadırımın üstüne şıp dedi damladı. İstiyenler:

Çömez — Gecekondu sâkinleri...

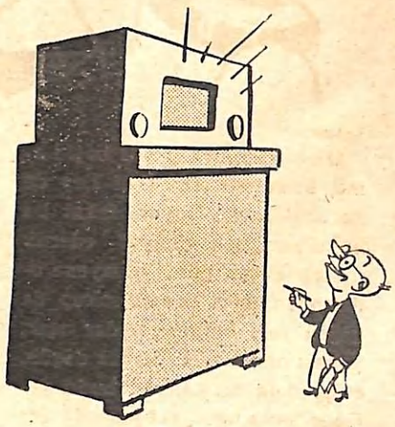

Radyo — Şimdi bir kasap havası dinliyeceksiniz.. İstiyenler:

Çömez — İstanbul celepleri!

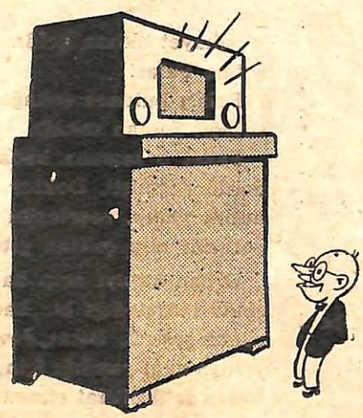

Radyo — Ne çâre kaderde var imiş ayrılmak.. İstiyenler:

Çömez — İktidar partisi!

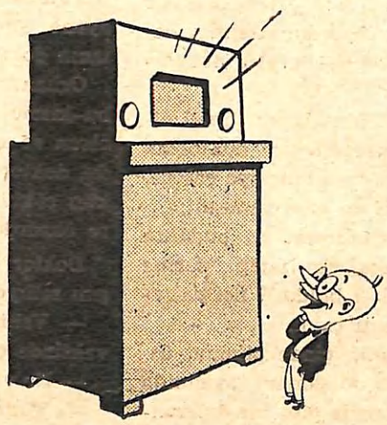

Radyo — Şimdi bir sepet havası dinliyeceksiniz. İstiyenler:

Çömez — D.P. liler!

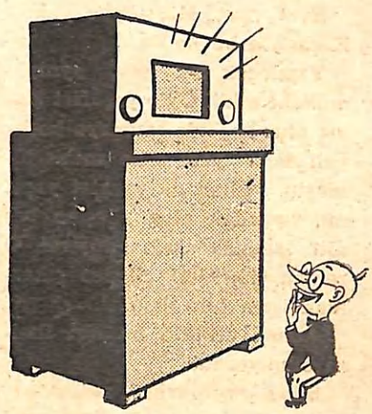

Radyo — Şimdi (Recebim) türküsünü dinliyeceksiniz. İstiyenler:

Çömez — Yedi eylûlcüler kulübü âzâları!

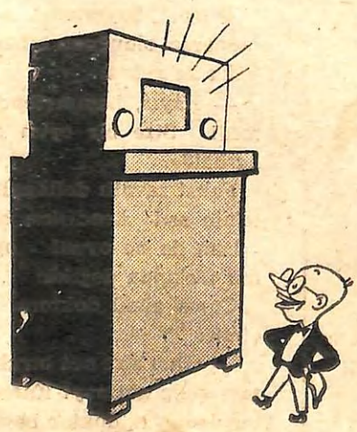

Radyo — (Merdivenden tıkır mıkır inerken) şarkısını dinliyeceksiniz. İstiyenler:

Çömez — Günaltay, Erim, Barlas ve arkadaşları!

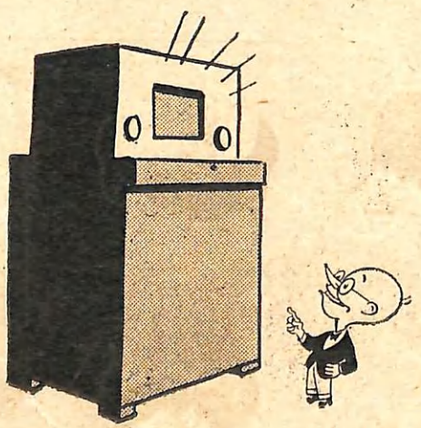

Radyo — Şimdi (Madem doktor değildin, niçin açtın yâremi) türküsünü dinliyeceksiniz. İstiyenler:

Çömez — Bütün İstanbullular!

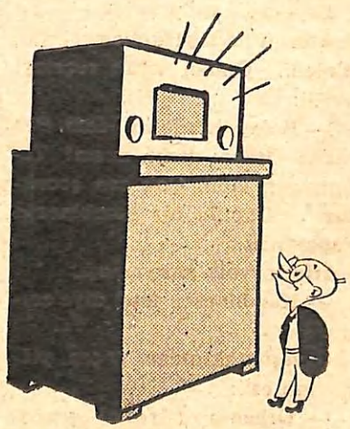

Radyo — Şimdi hep beraber söyliyelim saatinde «Hiç yakışmıyor bana böyle intizar şimdi» şarkısını dinliyeceksiniz. İstiyenler:

Çömez — Bütün adaylar...

Hikâye

Kalb Ağrısı

Yazan: Vir Gül

İffet Hanım iyiydi hoştu ama, kıskançtı. Dr. Celi Bey de karısını sever, sayar, fakat bu huyundan pek şikâyet ederdi.

Hele geçen gün, muayene odasından içeri başını sokup da göğsü yarı beline kadar açık, yakası omuzlarına kadar düşük, etine dolgun, kalçası, budu yerinde, otuz, otuz iki yaşında güzel bir kadının, kendisini muayene ettirmeye gelmiş olduğunu görünce kan beynine sıçradı.

Muhakkak bunda bir iş vardı!

Evet, evet! Hiç şüphe yoktu. Kocasiyle bu kadın...

Yapılacak tek şey, ayniyle mukabele idi. Öyle ya, İffet Hanız otuz beşinde saymaya başlıyalı daha yedi sene ancak olmuştu. Biraz da tuvalet yaptı mı, şıppadak otuz beşten beş altı basamak aşağı düşerdi. O zaman erkekleri çileden çıkarmak işten bile değildi...

Amma velâkin bu işin ilmini bilmiyordu .

Bunu düşünürken aklına arkadaşı Şayeste geldi. Maçkanın bercestelerinden biri olan Şayeste, «randevu», «dalga» ve «macera» gibi asrî mefhumları gayet iyi bilirdi. İffet kalkıp ona gitti.

Şayeste, karşısındakini bir doktorun hastayı dinlemesi gibi dinledi. Ondan sonra reçeteyi verdi:

— Kolay, kardeşim, dedi. Sen bizim Orhanı tanır mısın? Tanımazsın tabiî. Çok can çocuktur... Onunla bir kombinezon yapabiliriz.

İffet evvelâ anlıyamadı:

— Kombinezon mu? diye sordu.

Şayeste aklından geçen plânı izah etti:

— Orhanın adresini yazar. çantana koyarsın. Sonra, kazara düşürmüş gibi yaparsın. Kocanın eline geçer ,oraya gelir, seni bulur... Fakat korkma. Ben de orada olacağım,.. Güzel bir komedi oynar, kahkahalarla güleriz. Olur mu?

— Olur!

***

Dr. Celi masasının dibinde gözüne ilişen kâğıdı eğilip aldı ve açıp okudu:

«Cuma günü saat üç buçukta bekliyorum.

Adres: Teşvikiye, Saman Sokağı, Dermeçatma Palas, daire 7.»

Hemen cebinden defterini çıkardı. Adresi, günü ve saati dikkatle kaydetti.

İçinden de: «Herhalde bir hastadır, »diyordu. «Gelmiş, beni bulamamış, buraya not bırakmış.»

Dr. Celi hastalarını ihmal etmiyen insancıl bir doktordu. Her derde deva bulmaya çalışır, bulamazsa da gam yemezdi.

Cuma günü saat üç buçukta saman sokağına şapıp derme çatma palası buldu, 7 nci dairenin kapısını çaldı.

Kendisini, içinde pijama, üstünde rob dö şambr, ayağında terlik, ağzında pipo bir delikanlı karşıladı. ,

—Ben doktor Celi...

Delikanlı biraz duraladı. Sonra:

— Buyurun... dedi.

Doktor:

— Beni çağırmışsınız, diye, ziyaretinin sebebini açıklamak lüzumunu hissetti.

— Yanlışlık olsa gerek, doktor bey. Ben sizi çağırmadım.

Doktor ,tecrübeli bir hekimdi. Birçok hastaların, evvelâ pürtelâş doktora koştuklarını, sonra da nöbet geçince vazgeçtiklerini gayet iyi bilirdi.

Babacan bir tebessümle gülümseyerek:

— Hadi hadi, oğlum, dedi. Soyun bakayım... Şöyle bir muayene edeyim. İyi olacak hastanın doktor ayağına gelir...

Orhan, ayağına kadar gelen bu kısmeti tepmek istemedi. İş olsun ve alay olsun diye soyundu, doktorun önünde boyun büküp çöktü. Aldığı emirlere göre öksürdü, aksırdı.

Doktor kaşlarını çatmış, başını sallıyordu:

— Vahim, dedi. İyi ki beni vaktinde çağırdınız...

— Ne var, doktor?

— Sizde kalp var.

— Tabiî var. O kadar kalpsiz adam değilim ben...

— Öylesi değil, oğlum. İşi alaya alma. Sende kalp hastalığı var. Şimdi söyliyeceklerimi gayet iyi dinliyeceksin: İçki yok, sigara yok, uykusuzluk yok, kadın yok, eğlence yok...

Doktorun sözlerini Orhan tamamladı :

— Yeme yok, içme yok, nefes alma yok...

O hâlâ işin alayındaydı.

Fakat doktor, sonunda daha feci bir haber verdi :

— Yirmi beş lira borcunuz var...

***

İffet, çantasından randevu pusulasını düşürdükten sonra, adresi unutmuştu. Zihnini kurcalıyor, bir türlü bulamıyordu. Şayesteye gitti ,evde yok.

Aman yarabbi! Neydi, neydi? Harman sokağı mı, Sarman sokağı mı? Bütün Teşvikiyeyi, Maçkayı, Nişantaşını alt üst etti, köşebaşlarındaki levhalara baktı. Bulamadı.

Bari apartmanın ismini hatırlasa! «Entipüften palas» mıydı? Yoksa «Yel üfürdü, su götürdü» mü?

Nihayet aklına geldi. Dermeçatma Palas!

Palası bulunca sokağı da hatırladı: Saman sokağı.

Fakat o zamana kadar saat dördü geçmişti. Doktor muayenesini yapıp, reçetesini yazıp, parasını alıp çoktan gitmişti.

Orhan kapıyı açıp da karşısında tanımadığı bir kadını görünce şaşırdı. Biraz evvel doktordan canı yandığı için, yabancılara artık iltifat etmemeye karar vermişti.

— Kimi istiyorsunuz? diye sordu.

— Şey... Bizim Şayeste buraya gelecekti de... Burada buluşacaktık... Geldi mi?

Orhan Şayestenin ne kadar numaracı olduğunu bilirdi. Kahkaha ile güldü:

— Hayır, hanımefendi, gelmedi. Size bir oyun oynamış herhalde.

Fakat zavallı delikanlı Şayeste'nin asıl kendisine bir oyun - hem de ne oyun! - oynadığının farkında değildi:

Cuma günü doktora telefon etmiş:

— «Dün size not bırakan hastayı gelip görmeyi lûtfen ihmal buyurmayın, doktor beyefendi!» diye yalvarmıştı. Hastamızın hali vahim. Kendisine ne kadar sıkı perhiz tavsiye ederseniz size o kadar minnettar olurum.»

Bunun da sebebi vardı, tabiî.

Orhan Şayesteye yüz vermemişti çünkü !

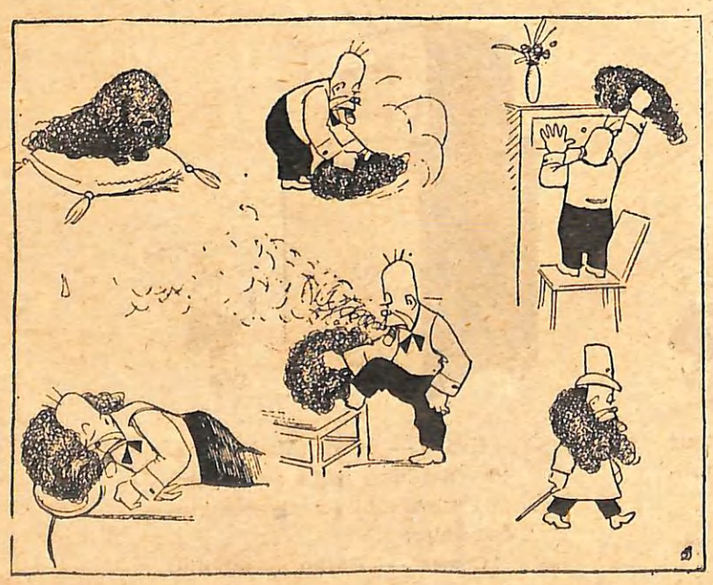

Adamsonun malı mülkü!

BEN YAVRUMA GÜL DEMEM...

Öğretmen, küçük Abraham'ı eve göndermiş, eline de bir pusula vermişti. Pusulada çocuğun kirli olduğundan şikâyet ediyordu.

Rebeka ertesi gün şu cevabı verdi:

— Abraham gül deyildir, biliyorum, ama, siz da koklamasanız daha iyi olur .değil mi?

TEVAZU

Hacı Ağa :

— Bizim Gayseride...

diye söze başlayınca yeni tanıdıkları şaşırdılar :

— Hani sen «Adanalıyım» demiştin? diye sordular.

Hacı ağa mahcup mahcup gülümsedi:

— İlk gonuşmada öğünmek gibi olmasın deyi Gayseriliyim dememiştim...

ÖZÜR

Garsonun tabağı mendiliyle sildiğini görünce müşteri öfkeyle haykırdı:

— Ne yapıyorsun, yahu! Hiç mendille tabak silinir mi?

Garson sırıttı:

— Merak etmeyin, efendim. Zarar yok. Mendilim zaten kirli...

İMKÂNSIZ!

Cumartesi akşamı arkadaşına gidip de evde bulamayınca hizmetçiye sordu:

— Bir yere eğlenmeye mi gittiler acaba?

Hizmetçi kız gülümsiyerek cevap verdi:

— Zannetmem, efendim. Hanım gittiler.

AKILLI

Hâkim sordu:

— Kasadan aldığın para ile kumar oynamışsın, öyle mi?

Suçlu, boynunu büktü:

— Öyle, efendim.

— Peki, neye yaptın bunu?

— Kendi paramı tehlikeye koymamak için, efendim.

FIKRALAR

ÖLÜM !

Genç âşık yanıp yakılıyordu :

— Seni o kadar seviyorum ki, yavrum, öl de öleyim...

Kız ciddî bir tavırla, kaşlarını kaldırdı, gözlerini açtı:

— Ya? Demek ölmeye hazırsın ha? Pekalâ. Öyleyse seninle evlenmeyi kabul ediyorum.

İKTİSAT

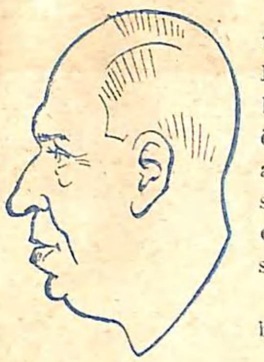

Nedim Akçer ata binmeye meraklıdır. Geçenlerde bir arkadaşı onun, ön ayakları nallı, arka ayakları nalsız bir ata binmiş olduğunu görünce sordu:

— İki nal daha bulamadın mı?

Nedim Akçer omuz silkti:

— Ne lüzum var! Atın ön ayakları gittikten sonra arka ayakları nasıl olsa yürür.

KASABA YAĞ KAYGUSU

Etıbba Odasının toplantısında doktorlar kadeh tokuşturuyorlardı.

İçlerinden biri kadehine kaldırarak:

— Sıhhate! dedi .

Biri hemen itiraz etti:

— Sıhhate mi? Sıhhatle ne alâkamız var bizim! Hastalığa içelim, hastalığa!

AL BİRİNİ...

Hüseyin Mumcu, kasabanın yerlilerinden birine sordu:

— Burada lokanta var mı, ağam?

Ağa cevap verdi:

— Tehe ,bir şurda var, bir de öbür köşebaşında. Emme hangisine gitsen, yimeh yirken: «Keşke ötekine gitseydim», diyeceğin. Bah onu peşin söyleyim.

HADİ HAYIRLISI!

Hamdi Coşar, ömrünü hovardalıkla geçirmiş bir adamdır. Nihayet evlendiğini haber alınca arkadaşları tebrik ettiler :

— Artık o eski mânâsız hareketlerine bir son verirsin herhalde, diyorlardı.

Hamdi başını salladı:

— Ona eminim... En son mânâsızlığı yaptım çünkü..

BORSA

Salamon'un Filistindeki babası ölüm halindeydi. Salamon bunu haber alınca oğlu Mişonu göndermeye karar verdi ve ona şu tenbihi geçti :

— Yider yitmez telegraf çekersin... Unutma bak, on kelimeye kadar ayni paradır. Geçerse fazla para alırlar.

Bir hafta sonra Mişondan telgrafı aldı:

«Dedem öldü cenazesi kalktı kalay seksen, bakır yüz, demir altmış.»

Sayı : 192

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet Matbaası
İstanbul

Salon

Eski güreşlerden duyulmamış, dünyaya parmak ısırtan hâdise ve hatıralar — Akademi Balosundan, Adalar Kraliçesinden dedikodular — Stadyom tribünlerini hangi güzel kadınlar doldurur? — Müze değerinde tarihî bir salon — Pariste moda olan kokular nelerdir? Ve Anket: İSTANBUL HANIMLARI ARALARINDA ÜÇ ZARİF HANIMI SEÇİYORLAR...

SALON'un 15 Mart tarihli sayısını sabırsızlıkla bekleyiniz!

PERİ

YARIN

GÖRÜLMEMİŞ BİR GÜZELLİKTE ÇIKIYOR!

Diş macunlarının en

Mizah